

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 558

гр. София, 19.01.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в закрито заседание на 19.01.2023 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Красимира Проданова

като разгледа дело номер **8414** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 248 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Производството е образувано по молба, подадена от Националното бюро за правна помощ /НБПП/, с искане да бъдат присъдени разноските за възнаграждението на адвоката, осъществил процесуалното представителство по делото и след влизането в сила на този акт, да бъде издаден в негова полза изпълнителен лист.

Искането е направено, като молителят се позовава на чл. 189 от НПК и чл.81, във връзка с чл. 78, ал. 7 от ГПК, вр. с чл. 27а от Закона за правната помощ /ЗПП/. Посочените разпоредби според настоящия състав на съда са неприложими в казуса по делото.

Материалноправната разпоредба на чл. 27а от ЗПП (ДВ, бр. 28 от 19.03.2013 г.) предвижда, че лицата, на които е предоставена правна помощ, възстановяват на НБПП направените разноски само в определени със закон случаи. В разглеждания случай не е предвидено изключение от правилото за финансиране на правната помощ от държавния бюджет в интерес на правосъдието, за да се гарантира равен достъп до правосъдие на лицата, които нямат средства за заплащане на адвокатско възнаграждение.

Съгласно правилото на чл. 94 от ГПК, приложимо в съдебно-административното производство по силата на препращащата норма на чл. 144 от АПК, адвокатската защита с характер на правна помощ е безплатна. Заплащане на определеното възнаграждение на назначения служебен адвокат е предвидено само в хипотезата на чл. 97, ал. 1 от ГПК, когато съдът е лишил страната от правна помощ, тъй като условията за нейното предоставяне не са съществували изобщо или отчасти.

Разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс и в частност на чл. 189, не намират субсидиарно приложение в съдебноадминистративните производства.

Неотносима е и разпоредбата на чл. 78, ал. 7 от ГПК, която урежда случаите, в които

когато е налице осъдително решение, лицето получило правна помощ дължи разноси съразмерно с отхвърлената част от иска. Осъдителен диспозитив на съдебното решение е предвидено като правна възможност по граждански дела и административни дела, но такъв не е процесният случай, тъй като в случая съдът е отхвърлил жалбата срещу административния акт. Със съдебното решение не е постановен осъдителен диспозитив по предмета на правния спор, такъв като правна възможност не е предвиден в хипотезата по чл. 172 от АПК, относима за правомощията на съда, какво да постанови с решението си в производство по оспорване на индивидуални административни актове.

Съдът следователно няма основание да се произнесе по присъждане на разноси в полза на НБПП и в тежест на жалбоподателя.

Освен това искането е и извън всякакви срокове по чл. 248 от ГПК. Решението е влязло в сила на 24.2.2022 г., а искането е направено на 5.1.2023 г.

Водим от горното и на основание чл. 248 от ГПК, вр. с чл.144 от АПК, Административен съд София – град,

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на Национално бюро за правна помощ за присъждане на разностите за възнаграждението на адвокат Л. Д. -№ 2414, осъществила процесуалното представителство на жалбоподателя по дело № 8414/2021 г. на АССГ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: